

Kónčna scena ze serbskorěčneje inscenacije w Budyskim Němsko-Serbskim ludowym dźiwadle „Kaž w njebjesach“

Foto: SN/M. Bulank

Prapremjera inscenacije „Kaž w njebjesach“ w Budyskim NSLDž publikum zahoriła

Wulkotne mjezyčłowjeske sceny

Wichorojty aplaws publikuma na kóncu prapremjerneho předstajenja serbskorěčneje inscenacije hry šwed-skeho awtora Kayja Pollaka „Kaž w njebjesach“ 9. měrca w Budyskim Němsko-Serbskim ludowym dźiwadle su sej 54 na jewišću sobuskutkowacy powołanscy a lajscy dźiwadźelnicy, skupinka džeći kaž tež spěwarki a spěwarjo chóra Lipa wopravdže zaslužili. Komisko-tragiska hra, kotruž je Měrana Cušcyna do rjaneje serbsčiny přeložila a kotrejž spožči wona hromadže z dramaturgowku Teresu Stübnerec wěsty serbski kolorit, je nimo žortnych situacijow wjele chutneho w žiwjenju na jewišću předstajila, štož zamóču akteroj wo wšelakich charakterach hrajerse přeswědčiwje zwobraznić.

Daniel (Marian Bulank), slawny dirigent, kiž je hižo w džećatstwie sonił wo powołanju hudźbnika, počasu začuwa, zo so ze svojim wašnjom sprostředkowanja hudźby wot ludźi džen a bóle wotsala. Chce być dirigent z wutroby, nic jenož wobknježer techniki. Při koncerće so zwježe a dyrbi so lékować dać. To je za Daniela nowy spočatk. Nochce hižo žane koncerty dawać a wróći so do swojeje ródneje wsy. Tam pak jeho duchowny Stig Berggren (Jan Mikan, kiž swoju rólu hać do kónca wuběrny hraješe) přerěči, přewzać městno wosadneho kantora a tež cyrkwinski chór nawjedować. Po spočatnym chablanju Daniel nadawk přiwa. Prěni raz je dirigent wužadany, za sebje

něšto cyle noweho z chórom wuwiać. Spočatnje njenazwučuje nowe kěrlušy, ale zaběra so z kóždym člonom chóra, zo by z nim namakał jeho nutrkowny hlós, jeho zórlo, zo by so to wšo zjednočiło do cyłka, do zhromadneho hlósa. Jeho wašnje zwučowanja z chórom, kaž koncentracija a direktne čelne mjezsobne začuwajanja, spěwarki a spěwarjow zahorja, nic pak fararja a někotrych wosadnych, tež nic spočatnje sobuspěwarku Siv (Petra-Maria Bulankek-Wenzelowa, kotraž swoju konserwatiwnu žónsku rólu derje předstaja).

Za kritikarjow je wašnje chóroweho zwučowanja Daniela wohidne a hańbićiwje. Tomu napřećo pak stupi so zahorjena sobuspěwarka, fararjowa žona Inger Berggren (Andreja Rjedžić j. h.) Wona swojeho muža wužaduje, wotkrywa jemu wěstu zelharnosć w prašenju seksuality cyrkwy. A praša so za tym, što je poprawom hrěch? Tutu scenu Jan Mikan a Andreja Rjedžić z wulkim zapalom hrajetaj a pohnuwataj publikum k hłubokemu rozmyslowanju.

Farar kantora na kóncu pušći, chór pak steji za svojim dirigentom. We wikowanju hibićiwý člon chóra Arne (Měrko Brankačk, kiž z wuhraćom najwšelakorišich hrajerkich nuansow swoju rólu bjezporočnje wobknježi) stara so wo to, zo smě so cyrkwinski chór na wubědźowanju we Wienje wobdźělić. Tam dirigent Daniel w rukomaj swojeje w chórnje namakaneje Leny (Lisa Jakšćec j. h.,

kotraž rólu młodzinsce čerstwje předstaja) zemřeje.

Hłuboke mjezyčłowjeske sceny dožiwi premjerny publikum mjez chórom a zbrašenym Tore, kotrehož rólu István Kobjela wot spočatka hać do kónca z brawuru zmištrawa a da tak cylej hrě wosebite začuwajanje. Sycła běchu hrajerke wukony jara dobre, započejó pola Mariana Bulanka, kiž dyrbeše na jewišću swój charakter a wašnje stajnje měnjeć, přez Torstena Schlossera w rólomaj Holmfrieda a agenta, Annu-Mariju Brankačkec w roli Gabriele, bitu žonu pička a maćerje dweju džešći, kaž tež pola Tomaša Cyža w roli Connyja, pička a suroweho mandželskeho. To plaći tež za mjeńše róle Janiny Brankačkowej, Christy Bergrec j.h. a Křescana Barta j. h. Runje tak słuša džak sobu hrajacym džećom a chórej Lipa za wulce poradźenu inscenaciju.

Zo je tale prapremjera w Budyskim dźiwadle přihladowarjow tak zahoriła, nad tym maja wosebje tež zaslužbu režiser Gerald Gluth-Goldmann j. h., Mirosław Nowotny ze svojim praktiskim a skromnym jewišćowym wobrazom, Katharina Lorenz j. h. za kostimy a Tasso Schille za hudźbny přewod.

Pozbudźacu serbskorěčnu inscenaciju „Kaž w njebjesach“ měł sej kóždy zajimc dźiwadla na kóždy pad wobhladać.

Alfons Wićaz